

Výrok

- 1) Článek 3 písm. d) rozhodnutí Komise 2011/278/EU ze dne 27. dubna 2011, kterým se stanoví přechodná pravidla harmonizovaného přidělování bezplatných povolenek na emise platná v celé Unii podle článku 10a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES, musí být vykládán v tom smyslu, že pojem „dílní zařízení pro referenční úroveň paliva“ zahrnuje v zařízení vyrábějícím primární měď, jehož činnost spadá do přílohy I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2003/87/ES ze dne 13. října 2003 o vytvoření systému pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství a o změně směrnice Rady 96/61/ES, ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 2009/29/ES ze dne 23. dubna 2009, kterou se mění směrnice 2003/87/ES s cílem zlepšit a rozšířit systém pro obchodování s povolenkami na emise skleníkových plynů ve Společenství, slévárnu se zařízením pro tavení ve vznosu, jež zajišťuje oxidaci síry obsažené v použité surovině, která sestává z koncentráту mědi.
- 2) Rozhodnutí 2011/278 musí být vykládáno v tom smyslu, že bezplatné povolenky, na které má provozovatel zařízení nárok pro třetí obchodovací období (2013–2020), mohou být tomuto provozovateli ještě vydány po 31. prosinci 2020 z titulu výkonu soudního rozhodnutí vydaného po tomto datu.

(¹) Úř. věst. C 287, 31.8.2020.

**Rozsudek Soudního dvora (třetího senátu) ze dne 25. listopadu 2021 (žádost o rozhodnutí
o předběžné otázce Cour d'appel de Paris – Francie) – IB v. FA**

(Věc C-289/20) (¹)

(„Řízení o předběžné otázce – Soudní spolupráce v občanskoprávních věcech – Nařízení (ES)
č. 2201/2003 – Příslušnost rozhodovat o návrhu na rozvod – Článek 3 odst. 1 písm. a) – Pojem „obvyklé
bydliště navrhovatele“)

(2022/C 51/12)

Jednací jazyk: francouzština

Předkládající soud

Cour d'appel de Paris

Účastníci původního řízení

Navrhovatel: IB

Odpůrkyně: FA

Výrok

Článek 3 odst. 1 písm. a) nařízení Rady (ES) č. 2201/2003 ze dne 27. listopadu 2003 o příslušnosti a uznávání a výkonu rozhodnutí ve věcech manželských a ve věcech rodičovské zodpovědnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1347/2000 musí být vykládán v tom smyslu, že manžel, který žije střídavě ve dvou členských státech, může mít obvyklé bydliště pouze v jediném z těchto členských států, takže k rozhodování o návrhu na zrušení manželského svazku jsou příslušné pouze soudy členského státu, na jehož území se nachází toto obvyklé bydliště.

(¹) Úř. věst. C 297, 7.9.2020.